

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 337/09-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. decembra 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza o sťažnosti I. H., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. R. C., T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 174/1997, za účasti Okresného súdu Trnava, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. H. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 174/1997 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 174/1997 konal bez zbytočných prietahov.

3. I. H. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 4 000 € [slovom štyritisíc eur (120 504 Sk)], ktoré je Okresný súd Trnava povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť I. H. trovy právneho zastúpenia v sume 289,74 € [slovom dvestoosemdesiatdeväť eur a sedemdesiatštyri centov (8 728,71 Sk)] na účet jej právneho zástupcu JUDr. R. C., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 21. septembra 2009 doručené podanie I. H., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. C., T., ktorá bola označená ako *„Sťažnosť proti porušovaniu základného ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky“*. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednávania svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 14 C 174/1997 o návrhu na vyslovenie neplatnosti darovacej zmluvy.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„Dňa 1. 12. 1997 bol podaný navrhovateľmi návrh na začatie konania na Okresný súd Trnava, ktorým návrhom sa títo voči mne domáhajú vyslovenia neúčinnosti darovacej

zmluvy, ktorú so mnou uzatvoril môj syn. Predmetné konanie sa vedie na uvedenom súde pod sp. zn. 14 C 174/1997.

Dňa 28. 12. 2000 došlo zo strany navrhovateľov k spresneniu žaloby a k rozšíreniu okruhu účastníkov na strane odporcov, o ktorom procesnom návrhu bolo rozhodnuté až 16. 3. 2009, teda po takmer deviatich rokoch. V predmetnej veci sa konali iba dve pojednávania, a to dňa 4. 4. 2001 a 11. 6. 2008, ktoré boli z objektívnych príčin odročené.

Uvedené konanie teda od jeho začatia – decembra 1997 (t. j. po dobu takmer dvanásť rokov) stále nie je právoplatne skončené a súd v predmetnej veci dosiaľ ani nevydal jediné meritórne rozhodnutie. ...

Tvrdím, že uvedeným postupom Okresného súdu Trnava v predmetnej veci dochádza k porušovaniu môjho ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2... a je porušované i moje právo garantované v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

Postup súdu v predmetnej veci nie je podľa mňa možné ospravedlniť ani zložitou veci, ani správaním sa účastníkov konania.

Vec, o ktorej súd v predmetnom konaní rozhoduje, nie je ani právne, ani skutkovo vôbec zložitá. Ide o skutkovo jednoduchú vec, kde sa z hľadiska práva aplikujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré... neboli dlho menené a ku ktorým existuje podrobná právna teória a rozsiahla judikatúra.

Nie je možné tvrdiť, že ja, sťažovateľka som nejakým spôsobom prispela k vzniku prietáhov.

Vzhľadom na tieto skutočnosti je treba prietahy vo veci a nevydanie meritórneho rozhodnutia v právne a skutkovo jednoduchej veci po dobu takmer dvanásť rokov pripísať len a len na vrub Okresného súdu Trnava – porušovateľa mojich základných ústavných práv.

O zjednanie nápravy som sa snažila u predsedu Okresného súdu Trnava svojou sťažnosťou doručenou súdu 24. 7. 2009. Podpredseda okresného súdu vo svojom liste zo dňa 18. 8. 2009 označenom ako odpoveď na sťažnosť skonštatoval, že moja sťažnosť je dôvodná, že konajúca sudkyňa vo veci aj viac rokov nevykonáva žiadne úkony a že zo strany súdu došlo k vzniku prietáhov i tým, že súdny poplatok zo strany navrhovateľov, ktorý bol zaplatený ešte dňa 16. 2. 2001 bol do spisu založený až 30. 4. 2008, teda po viac ako

siedmich rokoch. V predmetnom liste bolo tiež skonštatované, že sudkyňa v uvedenej veci koná nesústredene a zdlhavo.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo I. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 174/1997 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava sa v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 174/1997 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. I. H. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5 000,- EUR (slovom päťtisíc EUR), ktorú sumu je povinný vyplatiť jej Okresný súd Trnava do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu

4 . Okresný súd Trnava je povinný nahradiť I. H. trovy jej právneho zastúpenia vo výške, ktorá bude vyčíslená v písomnom vyhotovení tohto nálezu, a to na účet právneho zástupcu sťažovateľky JUDr. R. C., č. ú..., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a keďže nezistil dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, uznesením č. k. IV. ÚS 337/09-8 z 1. októbra 2009 ju prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 8. októbra 2009 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 26. októbra 2009 (sp. zn. 1SprV/487/2009 doručenom ústavnému súdu 2. novembra 2009) okrem iného uviedol:

„Na Vašu žiadosť zo dňa 8. 10. 2009 Vám v právnej veci, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 14 C/174/1997 navrhovateľa: J. K... proti odporcom 1. I. H... 2. I. H... o určenie neúčinnosti právneho úkonu, podávam nasledovné vyjadrenie:

Po podaní návrhu vo veci samej, bolo nariadené predbežné opatrenie, voči ktorému podala odporkyňa v 1. rade – sťažovateľka odvolanie. Odvolací súd nariadené predbežné opatrenie potvrdil. Vzhľadom k tomu, že navrhovatelia podali neúplný návrh, boli súdom vyzvaní na odstránenie väd návrhu s poučením o spôsobe vykonania opravy. V dôsledku poučenia súdu rozšírili svoj návrh aj na ďalšieho účastníka, syna odporkyne, ktorého navrhli pribrať do konania ako odporcu v 2. rade. Zároveň boli navrhovatelia vyzvaní aj na zaplatenie súdneho poplatku. V priebehu konania pôvodná navrhovateľka v 1. rade zomrela, a preto bolo potrebné vykonať zistenie týkajúce sa jej právnych nástupcov. Ohľadom zaplatenia súdneho poplatku bol súd nesprávne informovaný, keď opakovane bolo účtovníčkou súdu oznámené, že súdny poplatok zaplatený nie je, a až dňa 30. 4. 2008 bol do spisu na vyžiadanie doložený záznam o zložení súdneho poplatku, zaplatenie ktorého je predpokladom pre ďalšie konanie vo veci. Po vytýčení pojednávania vo veci samej, navrhovateľ a odporkyňa v 1. rade ospravedlnili svoju neúčast', a zhodne požiadali o ich vypočutie cestou dožiadaného súdu Okresného súdu v Prahe a v Pardubiciach. Z toho dôvodu bol požiadaný Okresný súd v Pardubiciach o výsluch navrhovateľa, ktorý mal v rámci výsluchu predniesť svoj návrh, a následne mala byť vypočutá odporkyňa v 1. rade cestou Okresného súdu v Prahe. Dňa 28. 9. 2009 sa vrátilo dožiadanie z OS Pardubice po jeho vybavení, pričom z výsluchu navrhovateľa súd zistil, že navrhovateľ zmenil petit svojho návrhu, pričom však petit po tejto zmene nie je určitý, zrozumiteľný a vykonateľný. Z toho dôvodu bol navrhovateľ písomne dňa 21. 10. 2009 vyzvaný na upresnenie petitu svojho návrhu s tým, že po odstránení väd petitu návrhu bude spis zaslaný na Okresný súd Praha na vybavenie dožiadaného úkonu – výsluchu odporkyne v 1. rade.“

Predseda okresného súdu súčasne oznámil ústavnému súdu, že netrvá na ústnom pojednávaní o predmetnej sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľky v odpovedi na výzvu oznámil ústavnému súdu listom z 9. novembra 2009 (doručeným ústavnému súdu 13. novembra 2009), že netrvá na ústnom prerokovaní sťažnosti, a spresnil petit v časti týkajúcej sa trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, resp. tiež účastník konania, proti ktorému návrh na konanie smeruje. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota účastníka konania neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu i sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sudca je podľa § 117 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na vyslovenie neplatnosti právneho úkonu (darovacej zmluvy z 18. júna 1996), v ktorom konaní je sťažovateľka odporkyňou v prvom rade. Po skutkovej stránke vec nie je zložitá, po právnej stránke ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka je v konaní v procesnom postavení odporkyne a v súlade s týmto postavením sú aj jej úkony, keď podala odvolanie proti uzneseniu o vydaní predbežného opatrenia. Sťažovateľka sa

ospravedlnila z neúčasti na pojednávaní nariadenom na 4. apríl 2001, ako aj na pojednávaní nariadenom na 11. jún 2008, keď splnomocnila na svoje zastupovanie advokáta. Tento postup sťažovateľky však nemožno kvalifikovať ako postup, ktorý by zásadným spôsobom prispel k zbytočným priet'ahom v konaní.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri posudzovaní postupu okresného súdu ústavný súd vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry (II. ÚS 3/00, II. ÚS 156/03), podľa ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou príslušného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie k odstráneniu právnej neistoty účastníka konania.

Ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd konal vo veci plynulo v období od doručenia žaloby, t. j. od 1. decembra 1997 až do 12. mája 1999, keď predložil Krajskému súdu v Trnave spis a odvolanie sťažovateľky (odporkyne) proti uzneseniu o vydaní predbežného opatrenia (č. k. 14 C 174/97-8 z 13. januára 1998).

Ústavný súd z vykonaných úkonov súdu a zo súdneho spisu zistil, že postup okresného súdu v posudzovanom konaní je v ďalšom období poznačený viacerými obdobiami nečinnosti a nesústredenosťou, čoho dôkazom je samotný stav konania. Túto skutočnosť skonštatoval aj predseda okresného súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť sťažovateľky z 18. augusta 2009. Potvrdenie o zaplatení súdneho poplatku, ktorý navrhovateľa zaplatili 16. februára 2001, bol do spisu založený až 30. apríla 2008 po viac ako siedmich rokoch, pričom okresný súd sa medzitým viackrát zaoberal jeho nezaplatením.

Okresný súd doteraz vo veci samej nariadil dve pojednávania, prvé na 4. apríl 2001, ktoré bolo pre ospravedlnenú neúčasť účastníkov konania odročené na neurčito, druhé na 11. jún 2008, ktoré takisto nesmerovalo k rozhodnutiu vo veci samej.

Okresný súd bol nečinný v predmetnej veci v období od 13. júla 2001 do 29. marca 2005, t. j. viac ako tri roky a osem mesiacov. Až vtedy oznámil účastníkom konania, že predpokladaný termín pojednávania bude vo štvrtom štvrtroku 2005 za predpokladu splnenia všetkých podmienok konania. Po neúspešnom doručovaní zásielok účastníkom konania koncom apríla 2005 okresný súd až v priebehu augusta 2007 po ďalšom období nečinnosti v dĺžke viac ako dvoch rokov a troch mesiacov začal zisťovať miesto pobytu odporkyne a znovu začal skúmať otázku zaplatenia súdneho poplatku.

Aj ďalšie úkony počas rokov 2008 a 2009 sú dôsledkom nesústreďenej činnosti okresného súdu a signalizujú zbytočné prieskumy v konaní. Okresný súd uznesením č. k. 14 C 174/1997-73 zo 16. marca 2009 pripustil ďalšieho účastníka na strane odporcu, ako aj zmenu návrhu a v priebehu augusta a septembra 2009 dožiadaním Okresného súdu Pardubice vykonal výsluch žalobcu. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka konania nie je zapríčinená faktickou alebo právnou zložitou veci, ale skutočnosťami, ktoré sa týkajú samotného postupu okresného súdu.

Ústavný súd preto rozhodol, že okresný súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 174/1997 poznačeným nečinnosťou v celkovej dĺžke asi 6 rokov, ako aj ďalším nesústreďeným konaním porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieskumov a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd napriek zisteniu, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal tomuto súdu, aby vo veci sp. zn. 14 C 174/1997 ďalej konal bez zbytočných prietáhov aj vzhľadom na aktuálny stav konania v tejto veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti, keďže: *„Stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádzam preto, že konajúci súd o návrhu podanom navrhovateľom proti mne po dobu takmer 12 rokov nerozhodol a jeho postup je sprevádzaný nečinnosťou a zbytočnými prietáhmi, je pre mňa veľmi frustrujúci (a to i s prihliadnutím na môj vek a zdravotný stav). Bolo by preto podľa môjho názoru nedostatočné, ak by ústavný súd po takom dlhom porušovaní mojich hore uvedených základných práv iba skonštatoval ich porušovanie a prikázal súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov. Z uvedeného dôvodu sa domáham i finančného zadost'učinenia a to vo výške 5 000 EUR, čo je podľa môjho názoru treba považovať za primerané vyjadrenie odškodnenia za dlhotrvajúce porušovanie mojich základných práv, a to ako z hľadiska trvania samotného poruchového stavu, tak i rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR a ESĽP pri odškodňovaní oprávnených osôb.“*

Pretože ústavný súd nepovažoval za primerané konkrétnym okolnostiam prípadu vysloviť len porušenie základného práva a práva sťažovateľky, rozhodol aj o priznaní finančného zadost'učinenia. Pri rozhodovaní sa riadil zásadami spravodlivosti a zohľadnil dĺžku posudzovaného konania a zistené zbytočné prietahy. Dospel k záveru, že v danom

prípade bude primerané všetkým okolnostiam prípadu priznať sťažovateľke finančné zadostučinenie v sume 4 000 €, ktorú je okresný súd povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním advokátom JUDr. R. C. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 695,41 € (20 950 Sk), keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2009. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 115,90 €, t. j. spolu v sume 231,80 € zvýšenú o 19 % daň z pridanej hodnoty v sume 44,04 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 6,95 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 289,74 €.

Okresný súd je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) podľa bodu 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2009